

נתיב ההתמרה, הרצאת המדריך מס' 9.
מהדורת 1996 (מאנגלית: איתן)

15 ביולי, 1957 (ניתן במקור בגרמנית)

תפילה ומדיטציה -- תפילת האדון

ברכות. אני מביאכם את ברכות האל, חברי היקרים.

חברים יקרים, היום אני רוצה לדבר על תפילה ומדיטציה. מה ההבדל בין השתיים? לאנשים רבים אין זה ברור. זה תמיד עניין של הסכמה על משמעות המונחים. היית רוצה לעשות את ההבחנה הבאה: תפילה היא צעד מקדים למדיטציה. תפילה היא עניין של חשיבה, מדיטציה היא תפילה ברגש, היא משלבת את כוחות הנפש לעומת כוחות החשיבה. להגיע לשלב השני ויותר נדרשים משמעת וריכוז מסוימים שנלמדים באמצעות תפילה. רוב האנשים אינם רגילים להיות פעילים מבחינה רוחנית ומנטלית, אך לא ניתן להיכנס למדיטציה ללא לימוד השלב המקדים של התרכזות.

מי שעבר שער ראשון זה זקוק מעל לכל לתובנה, שלא ניתן להשיג דבר ללא משמעת, עבודה קבועה ורצון טוב להקדיש מעט זמן כל יום להתקרב לאלוהים, לשחרר כוחות של הנפש שלעתים קרובות רדומים וחבויים, ולמצוא את החיבור לקרניים של אנרגיה שמיימית. זה יכול לקרות רק באמצעות משמעת עצמית ותרגול קבוע, רצוי תמיד באותה שעה ביום. עם זאת, לא ניתן לקבוע כלל התקף לכולם ללא יוצא מן הכלל. לא אילו דרך ספונטנית יותר עשויה להיות טובה יותר, אבל רק כשלמרות ספונטניות זו, לא מושמט אף יום ורק הזמן והמקום משתנים. ככלל, הסדירות היא יתרון.

לבני אדם יש קושי להתרכז. חבריי חוו שוב ושוב שבתחילה מחשבותיהם משוטטות, שמשוהו ארצי מפריע. אחר כך הפכו כה מיואשים שאיבדו את חוט המחשבה. כפי שאמרתי לעתים קרובות, חשוב לא לאפשר להפרעות אלה להציק לכם ולא להתבלבל ולהיות נבוכים. אל תדרשו מעצמכם יותר מדי מייד, אלא חדשו תרגולכם באופן שקט ורגוע. אחרי זמן מה תצליחו להשיג המשכיות וריכוז מסויימים. זו תפילה. אל תשכחו, כמו שנוהגים בני אדם לעיתים קרובות, לבקש מאלוהים עזרה שוב ושוב. אינכם יודעים עד כמה זה ישרתכם. מדוע אינכם אומרים: "עזור לי ללמוד תפילה אמיתית, או מדיטציה אמיתית". בכל רגע שבו אתם מבולבלים, בקשו עזרה. גם כאן נכונות המילים: "דיפקו, וזה יפתח".

ריכוז בתפילה מועיל לא רק כאימון אלא גם משום שכל מחשבה בונה צורה. מחשבות תפילותכם בונות צורות הרמוניות, כך ש- "תפילת מחשבה" (thought-prayer) מפעילה אנרגיות חיוביות טרם שלמדתם "תפילת רגש" (feeling-prayer) או מדיטציה. עם זאת, צורות חשיבה, למרות שייתכן שאין להן הכוח של צורות רגש, יכולות בכל זאת לבטא את גדולתן שלהן בבואן מלב מלא, ללא הונאה עצמית, מושרשות בכוח רצון כן.

זהו הצעד הראשון בקטע הנתיב המסויים הזה: הכוח הטהור של מחשבה באמצעות ריכוז בתפילה, ושחרור זרמי הרגש, שמביא להתרת מה של הרוח ואז זו מדיטציה.

לאחר שלמדתם ריכוז בתפילה ברמה מסוימת בתרגלכם הרגלי משמעת עצמית לתכלית זו, אתם עלולים להיתקל בבעיה של היות מכאני מדי. עתה שהתקדמתם עד כה, אתם מוצאים עצמכם נאבקים שלא ליפול לקיצוניות ההפוכה של משמעת יתר שאז תפילה הופכת לכבלים. אז הגיע הזמן עבורכם ללמוד להביא תפילה לרבדי הנפש העמוקים יותר.

גם בשלב זה, זמינים כלים שימושיים. תפילה, כפי שאמרתי, היא בתחום החשיבה. היא מגיעה מכאן [מצביע על הראש], ואילו מדיטציה מגיעה מכאן [מצביע על החזה], מה שאני מכנה התחום הרוחני של האדם. במקלעת השמש, מוטבעת תמונה רוחנית כוללת של האדם. מי שמשחררים את הרגשות שכאן, וכך קובעים מתי ואיך להתחבר לאלוהים, הופכים, במידה מסוימת, אדונים לעצמם על ידי התגברות על מכשוליהם הפנימיים.

עכשיו, אתם עשויים לשאול, כיצד תוכלו להיכנס לרטט הזה. אני אומר: כל הזרמים הפנימיים שהוסטו לאפיקים שגויים יוצרים מכשולים. כל מה שטמון, בלתי מוכר ותוסס בתת מודע הוא מכשול. היכן שיש לכם קשיים להיות מכוונים לרטט, היכן שאתם מרגישים התנגדות, אתם יכול להיות בטוחים שיש הפרות בלתי מוכרות של החוקים בנפשכם. הכרה עצמית, ניתוח עצמי, ושליפת זרמים אלה הם רק אמצעים, ולעשות זאת לא ניתן ללא הדרכה, עזרה והוראה חיצוניים.

לבד מזאת, לא ניתן לבסס שום כללים מקובלים. זה משתנה מאדם אחד למשנהו. עליכם למצוא את המקום בתוך עצמכם שבו אתם חשים את הרטטים. אין זה נכון לצפות שזה יקרה באופן מיידי ובכל פעם. מדי פעם השפעות רוחניות עשויות לרומם אדם לרטט גבוה יותר גם כאשר המכשולים הפנימיים עדיין קיימים בנפש, אבל השפעות אלה נדירות. אין על אדם להתחמק באומרו, "לא תמיד אני מסוגל להיות מכוון; עלי להיות במצב הרוח לכך". אבל ה-"התכוונות" כבר אינן אמורות להיות נשלטות על ידי מצבי רוח. עליכם לשלוט בהן בעצמכם, וזה אינו אפשרי, אלא אם כן אתם מטפחים בשיטתיות את רוחכם והתפתחותכם. עליכם להפוך אדון לעצמכם ולא להיות נשלטים בידי מצבי רוח ותלויים בהם עבור קשר עם אלוהים מהסוג שחודר לישות כולה. זו תכלית נתיב זה, זו המטרה, שאינכם יכולים, עם זאת, לצפות להשיגה מיידי. בנתיב זה תתקדמו לנקודה בה תקבעו בעצמכם מתי יהיו הכוחות הטהורים מוכנים לנוע בחופשיות מתוכם. מטרה זו יכולה להיות מושגת רק על ידי התקדמות איטית, מייגעת בנתיב. התפללו לעזרה גם בעניין זה. ישוע יעזור לכם באופן ספציפי. מי שפונה אליו יקבל עזרה, שכן הוא הבטיח לכם זאת.

ישנם מספר כלים לשחרור כוחות הנפש: לחלק מכם, יהא זה מועיל להיזכר בפעם האחרונה בה הרגשתם רטט חזק שחיבר אתכם לאלוהים. אולי על ידי העלאתו בדמיונכם תוכלו לשחזרו מבחינה רגשית. אחרים עשויים לגלות שהחיבור קל יותר בעזרת קטע מסוים מהתנ"ך, תפילה מסוימת או חוק רוחני. הכלים עשויים להשתנות, ועל כל אחד מכם לחקור את נקודת החיבור האינדיבידואלית שלו באופן אישי. הטוב מכל הוא נצחון על עצמכם, תובנה אל תוך העצמי האמיתי, השלם ובר הלבב. בהתגברכם על התנגדות אתם פותחים עצמכם לרצונו של אלוהים ולאמת שלו. נצחון כזה משחרר עוצמות רבות וגורם לרטט נפלא שמוביל למדיטציה, למרות ש לא ניתן להשיגו בתחילה בכל יום. בפעם אחרת אדבר עוד על תפילת נפש או מדיטציה.

היום אני רוצה להגשים את ההבטחה שנתתי לפני זמן מה לחלוק איתכם פרשנות נוספת ל-, או מדיטציה על, תפילת האדון.

דיברתי פעם על משמעות תפילה זו והדרך למדוט עליה. יש כה הרבה אפשרויות ודרכים. אז דברתי באופן כללי. הלילה אני רוצה לזרות אור שונה עליה ולהראות לכם כיצד אתם יכולים למדוט על התפילה -- זה יכול בקלות לקחת שעה -- ולמצוא בה כל שתצטרכו בכל עת, כי הכל כלול בה. אראה לכם איך יכולה התפילה להיות מיושמת באופן אישי ביותר וכיצד היא יכולה לפתור את כל בעיותיכם.

אבינו. כשאתם חושבים על משמעות מילה זו, אתם מדמיינים כנראה את אלוהים כאבא של כל האנשים. אבל כשאתם אומרים אותה באינטימיות לעצמכם, נסו למדוט ספציפית על כך שאבהות האל חלה גם על אותם אנשים אותם אינכם אוהבים או מחבבים, כלפיהם אתם חשים התנגדות או שאיתם אתם נמצאים במקרה במחלוקת. אין מדובר תמיד ברגשות שנאה, מספיק להיות מעוצבנים ממישהו. לכו אל הדממה והרהרו כי אנשים אלה הם ילדיו של אלוהים. לקרוא לעצמכם ילדו של אלוהים מוצדק רק כשמסכימים אתם, שהאנשים הגורמים לכם רגשות לא נעימים, אף הם ילדיו של אלוהים, בדיוק כמוכם. כשתצליחו בכך, עמדתכם, ולכן גם רגשותיכם, יעברו שינוי עדין ותהפכו רגועים וחופשיים יותר.

עשייה זו יכולה להיות קשה בתחילה ולגרום להתנגדות, כי רגשותיכם אינם מוכנים תמיד לשינוי. בכל פעם שיש רגשות שליליים חזקים מסוג כלשהו, חייב להתקיים סבך פנימי הדוק. ראו התנגדות כזו כסימן האומר לכם כמה חשוב להתיר סבך זה. כשאתם מטפחים רגשות שליליים, משהו בכם חייב להיות בלתי פתור, לא משנה עד כמה שוגה יכול האחר להיות. בעקבות תובנה זו מגיע הרצון לתקן כל מה ששגוי בתוכם והנכונות לאפשר הכרות, השראות או תורות חדשות. אז יינתנו לכם גם אמצעים מעשיים לשחרר עצמכם מהמצב השלילי הבלתי פתור. בקשו זאת, רצו זאת -- ולפתע, בעודכם מודטים על המשמעות העמוקה של דברים אלה וכיצד ליישם בחייכם, לחץ כבד יוסר מחזיכם; תרגישו כאילו שוחררתם מנטל.

נסו זאת גם בדרך נוספת: עיקפו כל שמפריע לכם באנשים אחרים ודמיינו את שלמותם שלהם. נסו לזהות כיצד והיכן הניצוץ האלוהי מתגלה דרכם. זיכרו תמיד, מי שמבקש, ימצא. תגלו בהם איכויות המצביעות באופן ברור על העצמי הגבוה שלהם והמזכות אותם להחשב אף הם כילדיו של אלוהים.

כה חשוב למתוח קו המפריד בין העצמי הגבוה והנמוך, להצביע על השייך לכל אחד. העצמי הגבוה הוא נצחי, בן אלמוות, ושל אלוהים. הנמוך הוא זמני, ואינו של המציאות האמיתית. אל תעשו זאת רק עם אחרים. החלו בעצמכם. כשתוכלו להבחין בין השניים בכם, כבר לא יהיה כה קשה לאהוב את שכנכם, ותמצאו זאת קל הרבה יותר

להכיר במישהו שאינכם אוהבים כאחיהם או אחותכם. אז תאפשרו לעצמי הגבוה שלכם להתאחד עם זה של שכנכם. כל זה כלול במילה הראשונה של התפילה: **אבינו**.

שבשמיים (Heaven). גן העדן הוא בתוכם, לא בחוץ. חפשוהו, אם כן, בתוך עצמכם, מיצאו את שלמותכם שלכם, שכבר קיימת, אם כי היא עשויה להיות מוסווית ומכוסה. וחפשו את גן העדן, את אלוהים, בתוך נפשו של שכנכם, אפילו זה אותו אתם דוחים. רק כך תוכלו למצוא את האל הנצחי, החי.

יתקדש שמך. אתם מקדשים את שמו של האב בניסיון לרדת לעומק חוקיו ולמלאם. כי לכל אופנת חיים קיים חוק רוחני. כשאתם מבולבלים מבעיות חייכם, זה אומר שלא מצאתם את החוק הרוחני המתאים. באומרכם, "יתקדש שמך", שאלו מבפנים: "היכן קשוי, מהן בעיותי? אני בודאי מפר חוקים רוחניים, גם אם רק באופן לא מודע, אבל כבר איני רוצה לעשות כך". בקשו מאלוהים לעזור לכם להבין אילו חוקים אתם מפרים. בקשו ממנו תשובה ותלמדו לבסס עימו חיבור אישי דרכו באמת תקדשו את שמו. כי כשאתם באמת מביטים בבעיותיכם, בלב ולב, תקבלו את התשובה. יתכן והיא לא תגיע בו ברגע, אבל אם אתם ערניים ופתוחים, החיים יביאו לכם את התשובה.

תבוא מלכותך. כאשר אתם מקדשים את שמו של אלוהים, על ידי ביצוע כל החוקים הרוחניים אתם גם מקרבים אליכם את מלכותו. כי היא בתוכם. אתם תמיד חושבים, אם אתם בכלל חושבים על כך, שמלכותו של אלוהים היא אי שם בחוץ, שהיא תרד לאדמה ושכל שעליכם לעשות הוא ללכת למקום שבו תבוא לידי ביטוי ולהיכנס לתוכה. אלו הרעיונות המעורפלים הרגילים באשר למלכות האלוהים, צורות מחשבה מוטעות שאתם בונים בדמיונכם. את מלכותו של אלוהים יש ליצור בתוכם, וזה יקרה רק כשתעברו בהצלחה בית ספר זה על ידי הלימוד לדעת וליישם את החוקים הרוחניים.

ייעשה רצונך. איני צריך לומר הרבה על זאת, כי עשיתי זאת כה הרבה פעמים בעבר. אבל אני רוצה להדגיש שוב, עד כמה קשה לרוב האנשים ליישם מילים אלה במישור האישי. אתם טוענים שאינכם יודעים מה רצונו ושהייתם מקיימים אותו לו רק ידעתם מהו. אני אמרתי לכם, שמי ששואפים ליצור קשר עם עולמו של אלוהים כדי לגלות מה רצונו ולמלאו ללא תנאי, אפילו כשעדיין מלאים בספק, יקבלו את התשובה. ובמקום לשבור את ראשיכם איך למלא רצונו של אלוהים היכן שאינכם בטוחים, פנו לאזורים לגביהם אינכם זקוקים לתשובה, כי היא תהא ברורה לכם ברגע שרק תתחילו לחשוב.

כולכם יכולים להיות בטוחים למדי, שרצונו של אלוהים שתלכו בנתיב השלמות, בכל דרך בה הוא מציע עצמו לכם. אתם יכולים להיות בטוחים למדי, שרצונו של אלוהים שתעמדו מול עצמכם בכנות במקום לבחור בדרך הנוחה של התעלמות ממה שיוצר אי נוחות, או בהאשמת אחרים ונסיבות, כדי להימנע מהצורך לחפש את השגוי בתוכם.

הרהרו מה גורם להתנגדותכם הפנימית, ותוכלו להיות בטוחים שבהרגישכם חסרי הרמוניה הפרתם חוק אלוהי. שום עוולה או טעות של אדם אחר אינה יכולה ליצור בכם רגש של חוסר הרמוניה אם אין משהו שאינו כשורה גם בכם. תשובתכם חייבת להיות שבדרך כלשהי נכשלתם למלא את רצונו של אלוהים.

לאחד, תחושות חוסר הרמוניה יכולות ללבוש צורה של ספקות דתיים כלליים שבסופו של דבר קשורות לבעיות אישיות, לאחר, הסיבות עשויות להיות בעלות אופי אישי באופן ישיר יותר. אך בכל פעם שיש תחושה של כבדות, כעס, התנגדות, פחד, חוסר הרמוניה, אתם יודעים כי משהו בכם אינו לגמרי כשורה. אחרת לא יכולה היתה להיות כה הרבה אפלה בחלק ממצבי חייכם. אם אתם שואפים לתשובה בלב שלם, גם אם יקח זמן רב לגלותה, במוקדם או במאוחר תקבלוה. כשאתם מתפללים לתשובה על מנת להגשים את רצונו של אלוהים, היא חייבת להגיע. אל תפחדו ממנה, כי רצונו של אלוהים תמיד חכם ואוהב ומוביל לאושר, למרות שהדרך אליו היא מאבק. ואז שאלו עצמכם: "האם אני באמת מוכן לעשות רצון האל, גם אם איני אוהב זאת בהתחלה?" נתתי לכם הרצאה שלמה על נושא זה, ואתם יכולים לעשות שימוש בה בהקשר זה.

כבשמים (Heaven) כן בארץ. מה משמעותו של זה? מהו גן עדן? מהי הארץ? האין זה מעט מטופש שאתם בני אדם מתפללים שרצון אלוהים יעשה בגן העדן, שעל פי דעתם של אנשים מסוימים הוא איפשהו בחוץ? לו היה גן העדן בחוץ, ההיתה נחוצה תפילתכם שרצון אלוהים יעשה שם? היכולים אתם לממש השפעות כאלה שם? ודאי שלא. במידה מסוימת, בודאי שאתם יכולים לעשות זאת על פני האדמה, בכך שבהיותכם בנתיב השלמות, באמצעות ההשפעה והאור שאתם מפיצים, אתם פועלים עבור מלכותו של של אלוהים בתוך רעיקם בני האדם.

גן העדן הוא בתוכם. זוהי רוחכם בשלמותה, הממתינה לפריצת קירות העצמי הנמוך. האל שבתוכם יתבטא, בכל פרט בחייכם הרוחניים כמו גם בארציים. באיזו מידה זו כבר מציאות בחייכם? באיזה מובן אלוהים טרם חדר את הוויתכם, מעשיכם, מחשבותיכם ורגשותיכם? נסו למשל לדמות זאת: אילו נאמר לכם לוותר על משהו אליו אתם נצמדים בהאמינכם שהוא רצונו של אלוהים -- זו יכולה להיות דעה בלבד -- האם תהיו מוכנים לשחררו ולשקול שאולי אין זה כך? או שתעדיפו לשכנע עצמכם שההיפך הוא הנכון, רק בגלל שכך אתם רוצים זאת?

נסו להצביע באילו אזורים של חייכם יש לכם גישה זאת. ואז התמודדו עם עצמכם ביושר. מה חשוב לכם יותר: האמת, או אמונה בה דבקתם מסיבה זו או אחרת? אם אמונתכם נכונה, האינכם מאמינים שאלוהים יאשר אותה? אבל חייבת להיות קודם נכונות להרפות. בכל פעם שאתם מרגישים נוקשות מתהדקת, גם אם נכונה דעתכם, אתם מונעים את המלכות השמימית מלפעול בתוכם. מאידך, כשאתם שוגים, האמת אינה יכולה לחדור. כשצורות המחשבה שקריות, מלכות האל אינה יכולה לבוא אליכם.

את לחם חוקנו תן לנו היום. גם זה נאמר לעתים קרובות באופן מכאני, מבלי לצרף לו משמעות כלשהי. אנשים מניחים, גם אם אינם מגבשים את המחשבה באופן ברור, שהרווחת הלחם מדי יום אינה לה דבר עם אלוהים. אבל באמת, אני אומר לכם, יקירי, אינכם יכולים לעשות דבר טוב מבלי שבורך על ידי אלוהים. ללא אלוהים דבר לא יצליח, לא משנה כמה בחוזקה תנסו שוב ושוב. מי שיש לו כמה יכולות לימוד רוחניות, יכול, בחושבו לאחור על חייו, להבחין באופן מדויק למה ניתנה ברכת אלוהים ולמה לא. "איך מרגיש ההבדל? היכן אני נכשל שוב ושוב? באילו תחומים יש לי תמיד בעיות? מהי הסיבה האמיתית לכך? מה עשיתי באופן מוטעה? באיזה נושא גישתי שגוייה?" חישבו על זאת והתמסרו לגמרי לאלוהים.

היו מוכנים לתת עצמכם להיות מונחים להשגת לחמכם הארצי כמו גם הרוחני. הלחם הרוחני הוא כה מוזנח. אתם מאמינים שהוא חשוב פחות מהחומרי. לא, יקירי, הלחם הרוחני חשוב יותר, חשוב הרבה יותר. ראשית עליכם להתאמץ כדי לקבל מזון רוחני: חיסקו בו. זהו השער דרכו תיפתרנה כל הבעיות הארציות, ולא להיפך. מי שמשתוקק ללחם הרוחני הגיע כבר לרמה מסוימת בנתיב.

מחל לנו על חטאינו. התפילה אומרת, "מחל לנו", לא לי בלבד. זה כולל את כל בני האדם, גם אלה שפגעו בכם ושלהם אינכם יכולים לסלוח לחלוטין. אם אתם באמת רוצים שאלוהים יסלח להם, אתם משתחררים מצורה רוחנית אפלה בתוכם, שמושכת אנרגיות מזיקות והשפעות אפלות. חישבו מה מכילות מילים אלה: אין על אלוהים לסלוח רק לכם ולמי שאתם אוהבים, אלא גם למי שעבורם אתם מחביאים רגשות שליליים. לעתים קרובות אינכם ברורים אפילו לגבי אשמתכם שלכם. בני אדם נוטים ליצור רגשות אשמה מוגזמים, לא בריאים וכוזבים, שאינם מוצדקים.

התהליך הפנימי עובד באופן הבא: אתה נרתעים מלהודות באשמתכם היכן שהיא מוצדקת והיכן שיכולתם לחוש חרטה בריאה, בונה, שלעולם לא תגרור אתכם מטה או תרתיע אתכם. בבקשכם מחילה מאלוהים בחרטה בריאה ורצון אמיתי להשתנות, תרגישו מחילה ושחרור ותדעו שנטל הוסר מכתפיהם. זה קורה כשהרצון לשנות ולהוציא לפועל את הכוונה הטובה הוא כן וחרוץ.

אך לעתים קרובות אינכם מתמודדים עם האשמה האמיתית, בחלקו כי ביהירותכם אתם רוצים לראות עצמכם טובים משאתם, ובחלקו כי נדרש מאמץ גדול מדי להביא לשינוי פנימי. עמוק בתוכם אתם יודעים שאין זה יכול לקרות מיום למחרת; כמו גם ללא מאמץ. הליבה הרוחנית מאותתת, מדרבנת אתכם להכיר באשמתכם, אך העצמי הנמוך שלכם, בגאוותו ובעצלותו, מפריע, כך שלעתים קרובות אתם מביעים אשמה שאינה אמיתית. כאילו אמרתם, "ראו, אני מתחרט, אני מודה, אבל בעצם, איני באמת אשם כאן". באופן טבעי, אלו תהליכים שאינם מודעים, ויש להוציאם לאור היום. זהו ההבדל בין אשמה כוזבת ותשובה אמיתית.

ההתנסות של כל ההולכים בנתיב הרוחני היתה תמיד, שאותם המכירים באשמתם האמיתית, נפטרים באופן אוטומטי לא רק מכל כל תסביכי אשמות השווא המושכים אותם מטה, אלא גם מרגישים הקלה מיידית ושלווה, כי האמת תמיד מביאה לשחרור. פתיחת עצמכם בצורה רחבה והנכונות להתגבר על ההתנגדות, הם מאבק. אנשים פוחדים להודות באשמה האמיתית ומעדיפים ליצור בלא מודע כל מיני רגשי אשמה כוזבים, שכלל אינם שייכים או שמסתירים מגרעות אותן הם אינם רוצים לראות, משום שעדיין אינם מוכנים לקבל עצמם כפי שהם, בחוסר שלמותם הרגעית. תסביכי אשמה אינם מציאותיים, ולכן לעולם אינם מובילים לשחרור. הם יוצרים מעגלי קסמים שליליים, מוליכים לכובד, לעצבות ואילו אמת תמיד משחררת, לא משנה כמה לא נעימה היא עשויה להיות מורגשת בתחילה.

בחנו עצמכם בעניין זה. רק מי שחודרים את כל השכבות של נראות ואשליה יגיעו לאשמה האמיתית. הם יגלו באיזה אופן הפרו את אחד או יותר חוקים רוחניים, בפועל או בתגובה רגשית. רק אז ניתן לבקש מאלוהים מחילה, הכוללת את הבקשה לקבל עזרה והדרכה כיצד להשתנות. רק מי שמשוחרר כך מבפנים, יכול לסלוח לחלוטין לאחרים. אינכם יכולים לצפות למחילה אם אינכם מוכנים לגמרי לסלוח לאחרים. ועל כל מי שחוו, הבינו והרגישו את מחילתו של אלוהים, להיות מסוגלים לסלוח לעצמם. וזה מוביל לשורה הבאה:

כפי שסולחים אנו לחוטאים לנו. כמה אנשים אומרים תפילה זאת, אך אין להם כל כוונה לסלוח באמת. גם כאן, קיימת לעתים קרובות רמייה עצמית. גם אם לא נותרת כל שנאה, טינה עדיין קיימת; אם לא שחררתם עצמכם ממנה, אינכם יכולים להיות חופשיים מספיק לחוות חוויות רוחניות. כה קשה לכם להשיג מחילה שלמה, כי חסרה לכם ההבנה של האחר. לכן בקשו הבנה זו, בקשו את התובנה שאתם חסרים בעניין זה. אם אתם באמת רוצים בה ואינכם מתבוססים בטרוניותיכם, כמו שאתם עושים לעתים כה קרובות, אזי כל זאת יינתן לכם.

אתם בני האדם, אינכם רוצים להבין שאינכם יכולים לעשות זאת בעצמכם. אתם זקוקים לעזרה. זו הסיבה שמשפט זה הוא חלק מהתפילה. שכן אם ניתן היה לעשות זאת בכח רצונכם בלבד, לא היה עליכם להתפלל לזאת. אינכם מתפללים לכך שתהיו מסוגלים לנוע ממקום אחד למשנהו; אם יש לכם איברים בריאים, אתם יכולים לעשות זאת לרצונכם. אבל אתם זקוקים לעזרה להיות מסוגלים לסלוח באמת. ואתם זקוקים לעזרה על מנת להתמודד בכנות מוחלטת עם עצמכם ולהכיר עצמכם ללא המסכה. ואתם זקוקים לעזרה לעמוד בהתנגדויותיכם ולהשיג שינוי פנימי. אז התפללו לזאת.

גם מול זאת צריך להתעמת: "האם אני באמת סולח לכל האנשים מעומק לבי?" כשאתם רואים בביור שאינכם יכולים עדיין לעשות זאת בעצמכם, אתם יכולים לבקש

עזרה. והבינו שלא לסלוח מעמיס עליכם נטל, גורם לכם צער, חוסם את האור והחופש שאתם רוצים. לא לסלוח פוגע בכם הרבה יותר מבאלה שלהם אינכם יכולים לסלוח.

הנהג אותנו בניסיונותינו (Lead us in our temptations). אני חוזר, עבור אותם חברים שהצטרפו לאחרונה למעגלנו: מה שבדרך כלל נאמר הוא, "**ואל תביאנו לידי ניסיון** (Lead us not into temptation)". מילים אלה מעוררות תפיסות מוטעות ויכולות לגרום נזק. כי אלוהים אינו מביא אתכם לניסיון (פיתוי). במקום זאת, המשמעות היא שעליכם להתפלל שאלוהים ינהיגכם כשהניסיון בא אליכם; להתפלל שאלוהים ידריככם, כך שתוכלו להתנגד לו (לניסיון, לפיתוי), שיהיה לכם הכוח והחזון לנצחו. אם זאת אתם מדמיינים, אתם יכולים לומר גם, "ואל תביאנו לידי ניסיון". המילים אינן משנות כל כך, אלא אם כן הן מבלבלות את המושגים.

עכשיו, מהו ניסיון (פיתוי)? ניסיון הוא בתוכם. הוא אינו מגיע מבחוץ. וגם אם הגיע מבחוץ, לא הייתם נכנעים לו, לולי משהו בכם היה פתוח אליו. לדוגמא, היכולתם להתפתות לבצע רצח? ודאי שלא. אבל אתם יכולים להתפתות להכנע למגרעותיכם, תהיינה אשר תהיינה. לכן חשוב להבין כי אתם יכולים להתפתות, ובאיזו דרך. עליכם לדעת את מגרעותיכם. רשמו את כולן כדי שתוכלו לזכרן. ואז בקשו שוב כוח ועזרה, כי אינכם יכולים להתגבר על המגרעות בעצמכם. רק ברעיון זה טמון ניסיון (פיתוי).

אף שד, אף שטן לא יכול היה לפגוע בכם לולי היה בכם משהו שהגיב. בהתפללכם שאלוהים ירחיק השטן מכם, אתה שוגים. כי בכם, בעצמי הנמוך שלכם, בקרום העוטף את העצמי המושלם שלכם, נמצא הנבט שדרכו תוכלו להיות מובאים לניסיון. הכוחות האפלים משמשים ככלים למשכו החוצה, להביאו למודעותכם, כך שתוכלו להילחם בו. אם נבט הרשע רדום, אם לא היתה לו כל הזדמנות להתבטא, לא הייתם מתקרבים צעד נוסף לעבר השלמות, לעבר הברכה האמיתית.

כי אם חלצנו מן הרוע. גם כאן חלה אותה אמת. הרוע הוא בכם. לו היה קיים בחוץ בלבד, הוא לא היה יכול לגעת בכם. שימו מחשבה זאת בתפילתכם. בקשו מישוע לעזור לכם להתגבר על הניסיון, כך שאתם תוכלו לחלץ עצמכם מהרוע. רק אתם עצמכם יכולים לעשות זאת, בעזרתו של אלוהים ובעזרתו של ישוע שהבטיחכם אותה. נסו זאת בעזרתו. אל תנסו לעשות זאת לבדכם; אינכם חזקים מספיק. אתם זקוקים לכוח רצון, אתם זקוקים למאמץ בלתי פוסק, אבל כוחכם לבדכם אינו מספיק בדיוק כמו זה של אלוהים, ישוע, או כמו שעזרת כל רוח תהיה, מבלי רצונכם לשחרר עצמכם. אתם זקוקים גם לכוח רצונכם וגם לעזרתו של אלוהים. עליכם לגשת לבעיה משני הצדדים: עשו עבודתכם שלכם ועליכם גם לבקש עזרה רוחנית, שוב ושוב.

כי לך המלכות. מלכות האלוהים בתוכם. היא תהא שייכת לאלוהים ולא לאף אחר.

הגבורה (power). רק גבורתו של אלוהים מזככת, נותנת ומאירה את האמת. היא הופכת אתכם מסוגלים לאהבה, להבנה. היא מובילה אתכם לאושר ומעלה אתכם מכל האפלה וחוסר השלמות שהכבידו עליכם במשך תקופות חיים כה רבות ומביאה לכם:

התפארת, אותה תוכלו להשיג רק על ידי ביצוע רצונו של אלוהים.

אני יכול לומר עוד הרבה דברים על תפילה זו, היפה מכל התפילות, המכילה כל -- כן, כל -- מה שאתם צריכים לחייכם, אך אין מספיק זמן עכשיו. נתתי לכם כמה רמזים, וטוב יהיה אם כל אחד מכם, השומע או קורא מילים אלה, יחשוב עליהן בשעתו השקטה. אולי תקבלו אז מחשבות ורגשות נוספים לגבי כיצד ליישם אותן באופן אישי ביותר בחייכם. כשמשמעותה של כל מילה מתרחבת, מתוך שהפרשנויות מתבהרות לכם ואתם רואים איך אתם כבר מחילים את מהותה של התפילה בתחומים מסוימים של חייכם ועדיין לא באחרים, זו תפילה חיה.

אם תנסו לחיות בדרך זו, יהא עליכם להיות שמחים, יקיריי, ובסופו של דבר תעלמנה כל הבעיות. נכון, הן שם בתחילה, אבל הן רפואה הכרחית. תשיגו יותר ויותר שליטה על עצמכם וכתוצאה מכך שליטה על החיים, במקום להיות נשלטים על ידיהם. שאלו: "עד כמה מאושר אני?" אתם יכולים להיות בטוחים כי במידה שאתם מאושרים, אתם יכולים להפוך עוד אחד או כמה בני אדם, למאושרים. ודעו גם, שבמידה שחסר לכם אושר, אינכם יכולים עדיין להפוך אחרים למאושרים, כמו שתוכלו פעם, אם תמשיכו ללכת בנתיב עולה זה. בחינה עצמית של אושרכם היא אמת מידה קטנה ופשוטה או ברומטר בו תוכלו למדוד כמה אושר אתם מסוגלים לתת. אם אתם מלאים בתשוקה להפוך אחרים למאושרים, אלוהים ידאג להזדמנות, ובדרך זו תבורכו באושר אמיתי.

ועכשיו, יקיריי, אני מוכן לשאלותיכם.

שאלה: האם זה נכון למתקשרת להתפרנס ממשימתה? יש דעות שונות בעניין זה. למרות שברור שעל מתקשרת להתפרנס בדיוק כמו כל אחד אחר -- ואם היתה עושה זאת בכל דרך אחרת, אולי לא היה לה מספיק זמן למלא את משימתה, שהיא, לעתים קרובות, חשובה מאוד -- בכל זאת, מקורות רוחניים שונים טוענים שאסור שכך יקרה. כלומר יש כאן בעיה. מה תוכל לומר לנו בקשר לזאת?

תשובה: זה מה שיש לי לומר: לו ידע כל מתקשר שעדיין מתאמן, שהוא או היא יכולים גם להתפרנס דרך משימה זו, כלומר, אם אדם כזה מסתמך כבר מההתחלה על כך, היו אף יותר שטויות ושימוש לרעה במתנה זו ממה שכבר יש. הפיתוי, אפילו לאדם הגון, מלא ברצון טוב, היה גדול מדי. לכן, רוחות אלוהים זהירות מאוד סביב נושא זה ובדרך כלל טוב לאדם להתקרב למשימה זאת בחושבו שבשום מקרה לא יהיה בה רוח אישי. אבל אני אוסיף זאת: על מתקשר לתת את שירותיו בחינם במשך לפחות שלוש עד חמש שנים לפני שיתחיל להתפרנס ממשימה זו. במהלך שנות האימון,

לעולם הרוח של אלוהים יש הזדמנות להתבונן אם האדם אכן מתאים למשימה. אם לא, רוח אלוהים תיסוג בכל מקרה. אחרי הכל, כסף הוא רק אחד מהמכשולים הרבים שיכולים לגרום לאנשים להיכשל. כאשר, לעומת זאת, מתברר שאדם מסוגל למלא משימה כזו, כסף כבר לא יהווה מכשול, הוא לא ישפיע על האדם, או יכתים את העבודה. אז לפחות שלוש עד חמש שנים אמורות לעבור קודם.

וכאשר הכל נכון, כאשר עולם הרוח אינו נסוג, תגיע הדרכה מבחוץ ויהיו סימנים המצביעים על כך שהגיע הזמן לקבל כסף. זה יהיה בדיוק כפי שהיה בשלב מוקדם יותר, כשההדרכה הציעה שהמתקשר יכול לתקשר גם עבור אנשים אחרים כדי לעזור להם. גם זה לקח זמן, תלוי בהתקדמותו. "אורות ירוקים" שונים ניתנים במהלך אימון. כמובן, יש אנשים שאינם זקוקים למצוא את פרנסתם באמצעות התיקשור כי יש להם מספיק בלי זה. אם לא, עולמו של אלוהים ידאג שלמתאמן יהיו אמצעים מספיקים.

באופן עקרוני, לטעון שמתקשרת אינה צריכה להיות מתוגמלת בפרנסתה מהתקשור, זה, כמובן, די לא מוצדק, לאחר שהשקיעה במקצועה אותה כמות של זמן, מאמץ ואנרגיה כמו כל אדם מקצועי אחר -- ולעיתים קרובות אף יותר. באותה מידה היא בלתי מוצדק לרמוז כי רק משום שמתקשרת מקבלת כסף, הקשר שלה אינו לרוחותיו של אלוהים, שהיא חייבת להיות הונאה. אם אתם מחפשים טיעון כדי לא להאמין, תמיד תמצאו כזה -- הייתם מוצאים משהו אחר אם המתקשרת לא היתה מקבלת כסף כלל. אחרי הכל, גם כשאינה משולמת, מתקשרת יכולה להיות במגע עם רוחות שבשום אופן אינן מחוברות לעולם הרוח של אלוהים. אגו, כוח, רהב, גאווה, תשוקה להערצה יכולים להיות מכשולים גדולים לא פחות. אז, אתם רואים, העניין אינו כה פשוט. האמת תהפוך ברורה במהלך תקופת ההכשרה, וכשהכל יהיה נכון, פיצוי כספי יגיע מבלי לבקשו.

תקופת ההכשרה של שלוש עד חמש שנים, לעומת זאת, אין משמעותה רק פיתוח היכולת לתקשר, אלא, יותר מכל, התמקדות בנתיב הרוחני של התפתחות במובן שאני מלמד אותו. אם זה המקרה, הקשר יהיה תמיד תחת הגנה שמימית, ללא קשר לנסיבות חיצוניות.

כמובן, אל למתקשרת לסרב לעזור לעני שאין ידו משגת לשלם. אבל לא יהא זה נכון למי שמוכן להוציא כסף על דברים אחרים -- ולעיתים קרובות על דברים חשובים הרבה פחות -- לצפות מהמתקשרת לתת את זמנה ושירותיה בחינם, אלא אם היא עדיין בהכשרה. אם, לאורך כל זמן זה, מתקשרת עובדת בנתיב התפתחות עצמית, לא אינטרס עצמי חומרי ולא יהירות או כל מכשול אחר יעמדו בדרכה. כמובן, אף אחד אינו יכול להעריך את המצב מבחוץ, אלא אם כן הוא מכיר היטב את המתקשרת, אך היא בעצמה, ואלוהים, ידעו את האמת. וזה מה שנחשב.

מתקשר שמתמיד בהכשרה מסוג זה עובר תקופת למידה דומה מאוד לרופא או מורה, שלומד באוניברסיטה במשך שנים. גם רופא מטפל בחולים ללא תשלום, למשל בבית חולים בעודו בהכשרה, עד שהוא מגיע למומחיות שמאפשרת לו להתפרנס בכבוד כרופא. לאחר מכן, כשהשיג את התואר שלו, הוא יכול להיות רופא כן, מצפוני וטוב, למרות שהוא מרוויח כסף באמצעותו. אם מתקשרת אכן מסוגלת לעזור, יהא זה אבסורד להקדיש את זמנה והאנרגיות שלה למקצוע אליו לא הוכשרה, בו אינה יכולה להיות מועילה, ושימנע ממנה את מילוי המשימה אליה היא מוכנה באופן הטוב ביותר.

זה יהיה כאילו רופא מצוין שהוכשר, מתמיד ברפואה רק כתוצאת לוואי, כי אינו אמור להתפרנס בדרך זו, ולכן עליו לקחת סוג שונה של עבודה, רק כדי להרוויח את לחמו.

כל מתקשר פוטנציאלי צריך, אם כן, להיות מוכן לעבוד זמן די ארוך ללא תשלום. עולמו של אלוהים יתן עזרה והדרכה, כך שבינתיים יספקו לו צרכיו. וכשיגיע הזמן, יעזור שנית בשחרור איטי של המתקשר מההעיסוק שהיה נחוץ לו עד אז.

ועל מי שנעזרו באמצעות התמיכה, הזמן והמאמץ של המתקשרת, לרצות לאפשר לה להתפרנס -- כל אחד לפי אמצעיו. זה יהיה מועיל גם להם, בכל המובנים. משהו כנראה שגוי בחשיבתכם, אם רק משום כך אתם מעלים ספקות לגבי המתקשרת ואז עליכם לבדוק עצמכם ולחשוב מחדש על מסקנתכם.

שוב: תקופת ההכשרה אמורה לארוך לפחות שלוש עד חמש שנים, ובמקרים מסוימים אף יותר. תלוי לחלוטין באינטנסיביות ובהתמדה בהן המתקשר מתמיד בהתפתחותו הרוחנית. כשהזמן יבשיל, כפי שאמרת, אירועים חיצוניים יבהירו ש"אור ירוק" נוסף ניתן. האם אתה מבין, חברי? [כן, לחלוטין].

שאלה: אמרת בהרצאה של היום, כי כשמשהו מעיק על החזה, עלינו לשאול עצמנו מה בנו שגוי. אבל הכובד עלול לבוא, למשל, גם מצער (grief)?

תשובה: זה אפשרי. אבל השאלה היא, איזה סוג של צער? צער בריא אינו נחוה כנטל כבד. להיפך, הוא מְעֵלָה אותך, משחרר אותך; יכולתי כמעט לומר שלמרות הצער משהו די נפלא מתרחש עמוק בפנים. כמעט בלתי אפשרי לתאר אי פעם רגשות במילים, אז נסו רק להבין ולהרגיש למה אני מתכוון, חושו את ההבדל בין אטימות של מרירות והצער שמשחרר את הנפש [אני מבין בדיוק למה אתה מתכוון].

יקירי, קבלו ברכת האל מִיְדֵי, דרך ידי המתקשרת. אנרגיה זו רוצה לחדור לתוכם לחזקתם ולרוממכם. ברכת האל מגיעה אל כל חברי, קרובים ורחוקים. היו באלוהים.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי